

Ίσως ἂν ἡ πρωτότυπη φάρσα τοῦ κ. Μωραϊτίνης εἶχε ἄλλον τίτλο καὶ φυσικὰ ἄλλο θέμα κι' ἂν κατάφερε πάλι νὰ σκορπίσῃ τὸ ἴδιο πνεῦμα ποὺ σκόρπισε καὶ στὸ «Μαραθῶνιο δρόμο» τότε δὲ θὰ εἶχαμε τ ποτα νὰ ποῦμε παρὰ νὰ τὸν συχαροῦμε γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Μὰ τὸ ἔργο ἔχει τίτλο καὶ θέμα ποὺ μᾶς κάνει πολὺ ἀπαιτητικούς. Ὁ πανζουρλισμὸς τῶν ἀγώνων μὲ τὰ περίεργα, τὰ ἀστεῖα, τὰ ἐξωφρενικά του ἀπὸ καιρὸ ζητάει μιὰ δυνατὴ καὶ γεμάτη σάτυρα. Τέτοιο πρᾶμα τὸ κατάφερε ὁ κ. Μωραϊτίνης; Εἶναι ζήτημα. Τὸ ἔργο του φάρσα δὲν εἶναι, ἀφοῦ πλοκὴ καμμιὰ δὲν ἔχει, μὰ πάλι γιὰ ἐπιθεώρηση εἶναι πολὺ φτωχὴ. Δὲν κλείνει παρὰ ἐλάχιστα πρᾶματα. Ὅσα ὅμως βάζει στὴ σκηνὴ ἔχουν κι' ἀρκετὸ πνεῦμα καὶ νοστιμογραμμένα εἶναι. Γιὰ ἓνα ἀκόμα μπορεῖ νὰ τὸν κατηγορήσει κανεὶς. Ὅτι δὲν προσπαθεῖ νὰ κολάσει καθόλου τίς τεράστιες ἀπιθανότητες ποῦ πλημμυρίζουν τὴ φάρσα του. Κι' ἐπιτρέπεται βέβαια ἡ οἰκονομία χρόνου καὶ περιστάσεων μὰ (ἴσα με) κάποιον σημεῖο. Δὲ θὰ ἦταν ἄσχημο νὰ βγάλει καὶ κάτ' παμπάλαια δημοσιογραφικὰ ἀστεῖα σὰν τῶν τροχιοδρόμων κτλ. Καθὼς κ' ἡ λύση ποὺ δὲν κάνει τὴν πρεπούμενη ἐντύπωση, θέλει διόρθωμα.

Τέλος πάντων ἂν περιποιηθεῖ λίγο τὸ ἔργο του βγάζοντας μερικὰ πρᾶματα καὶ προστέτοντας ἄλλα δὲν εἶναι ζήτημα πως θὰ γίνει μιὰ ἀπὸ τῆς δύο τρεῖς νοστιμοφτιαγμένες φάρσες ποὺ ἔχουμε.

Ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς ὁ κ. Παλμύρας ἔπλασε ἓνα χαριτωμένο τύπο γκαρσονιῶ κι' ὁ κ. Σαγιῶρ ἓναν εὐθυμότατο δρομέα.